

Čistý stůl

Vojta Kidák Tomáško

Tohle se mi asi zdálo, nad obzorem slunko stálo
a dolů, do údolí padal mrak.
Já měl pocit, že v té páře, zase vidím známé tváře,
nebo že mi mlha kalí zrak.

R: Šel jsem blíž jen o pár kroků, smazal víc, než dvacet roků,
hlavu lehkou, jako pápěří.
Díval se, jak kolem stáli, poutníci z nebeských plání
a mráz mi běžel vzhůru páteří.

V tomhle tichu, v téhle chvíli, někde v mozku zbytek síly,
jako rána bičem šlehlo stůj!
Čas zarazil a řekl věř mi, bude hůř tak práskni dveřmi,
ale já jsem ještě neměl čistý stůl.